

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. S.,** zastoupen JUDr. Františkem Kubínem, advokátem se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov – Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. OAM-868/ZA-ZA04-ZA15-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 4. 2016, č. j. 62 Az 9/2015 – 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Františku Kubínovi, advokátu se sídlem Dlouhá třída 461/3, Havířov – Město, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8228 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2015, č. j. OAM-868/ZA-ZA04-ZA15-2015. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní

ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o azylu“, neboť ji shledal nepřípustnou podle § 10a písm. b) zákona o azylu. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“, nebo jen „nařízení“), je Polská republika.

Krajský soud vyšel z toho, že je nesporné, že stěžovatel v době, kdy na území České republiky požádal o mezinárodní ochranu, byl držitelem platného národního víza č. 007205746 vydaného Polskou republikou s platností ode dne 25. 9. 2015 do dne 24. 11. 2015, proto bylo nutné aplikovat čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III. Soud přisvědčil žalovanému, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferů žadatelů o mezinárodní ochranu, tak jak je to např. v případě Řecka, a nejedná se ani o zemi, ve které je pro výjimečně zvýšený počet uprchlíků ohrožován řádný chod azylového řízení jako např. v Maďarsku. Krajský soud nad rámec uvedl, že konflikt na Ukrajině je konfliktem lokálním, tudíž lze důvodně očekávat a předpokládat v prvé řadě vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny. Soud dále neshledal porušení § 3, 50 odst. 2 - 4, 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Pokud se týká aplikace čl. 17 nařízení Dublin III., krajský soud uvedl, že se jedná o diskreční oprávnění členského státu, které není vynutitelné. S ohledem na uvedené neshledal žalobu důvodnou.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“.

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že krajský soud sice použil správný právní předpis, avšak dopustil se nesprávnosti při jeho výkladu. Stěžovatel uváděl již v žalobě, že měl obavu z toho, že jeho žádost nebude v Polské republice řádně individuálně posouzena, což doložil zprávou Helsinky Foundation for Human Rights a dalšími zprávami, avšak krajský soud se touto jeho námitkou řádné nezabýval a omezil se jenom na převzetí závěru žalovaného, který dle stěžovatele neodpovídá skutečnosti. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 30/2014 – 45, dle něhož nese zodpovědnost za zjištění reálií o zemi původu žadatele o azyl Ministerstvo vnitra. Stěžovatel má za to, že ačkoli dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polské republice, z jím předložených důkazů je zřejmé, že Polsko je specifickým příkladem, neboť v něm žádá o mezinárodní ochranu nejméně žadatelů a mezinárodní ochrana je nakonec udělena jen v minimu případů. Krajský soud nevzal v úvahu tvrzení stěžovatele, že Polská republika fakticky nevyužívá možnost doplňkové ochrany. Dle stěžovatele je Polsko zemí, v níž dochází k systematickým nedostatkům v řízení o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Stěžovatel tak má za to, že v jeho případě bylo na místě postupovat podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud sice uvedl, že nepovažuje za důvodnou námitku ohledně porušení § 3, § 50 odst. 2-4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, nicméně neuvedl, v čem konkrétně nesprávnost stěžovatelovy argumentace spatřuje.

Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil jeho návrh na aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, když toliko uvedl, že se jedná o nevynutitelné diskreční právo státu. Stěžovatel je ale toho názoru, že u něj nastaly podmínky pro aplikaci čl. 17 odst. 2 citovaného nařízení, neboť u něj byly dány humanitární důvody, zejména pak důvody související s jím vyznávanou vírou a pronásledováním při jejím vyznávání na Ukrajině i avizované problémy s jejím vyznáváním v Polsku jako přísně katolické zemi. Česká republika tak mohla požádat Polskou republiku, aby řízení o mezinárodní ochraně stěžovatele probíhalo v České republice. Z uvedeného důvodu má stěžovatel za to, že jsou zde splněny důvody, aby Nejvyšší správní soud neodmítl jeho kasační stížnost jako nepřijatelnou.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém názoru, že státem příslušným k rozhodování o stěžovatelově žádosti je Polská republika. Plně se také ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, kasační stížnost by musel jako nepřijatelnou odmítnout.

Vymezením neurčitého pojmu *přesah vlastních zájmů stěžovatele* se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Jedním z případů, kdy kasační stížnost vlastní zájmy stěžovatele přesahuje a kdy tedy může být přijatelná, je tehdy, kdy se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Právě taková situace nastala v nynější věci. Kasační stížnost stěžovatele se týká mj. výkladu čl. 17 nařízení Dublin III, respektive možnosti odchýlit se od čl. 3 odst. 1 nařízení, tedy posoudit žádost o mezinárodní ochranu žadatele, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není stát, v němž bylo o mezinárodní ochranu požádáno, k tomuto řízení příslušný. Tato otázka není v judikatuře zdejšího soudu dostatečně řešena.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku, a to v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda

netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu obsažených v kapitole III, konkrétně čl. 12 odst. 2, nařízení Dublin III je k posouzení žádosti stěžovatele příslušná Polská republika. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Poněvadž byl stěžovatel držitelem platného víza vydaného Polskou republikou, je dle předmětné právní úpravy jednoznačné, že je dána její příslušnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti tomu, že krajský soud nepřiznal relevanci jím předloženým důkazům, dle kterých je zřejmé, že mezinárodní ochrana v Polské republice je udělena jen minimu žadatelů a že doplňková ochrana je využívána pouze v minimu případů. Má tak za to, že v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům v řízení o žádostech o azyl (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Obdobná otázka byla v nedávné době posuzována v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37, a to se stejným závěrem, k jakému dospěl krajský soud v nyní projednávané věci, a Nejvyšší správní sodu se nemá důvod od těchto závěrů jakkoli odchýlit.

Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *[ž]ádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.* Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které, [*n*]*ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C–411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr tedy již podal výklad pravidla unijního práva, které je v projednávané věci třeba aplikovat, byť tak učinil ještě dříve, než bylo zakotveno v nařízení Dublin III.

V citované věci vycházel z toho, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit (body 75 až 80 rozsudku).

Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko,

že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy (bod 81).

Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86).

Nejvyšší správní soud aplikoval uvedené závěry v projednávané věci a dospěl k tomu, že stěžovatelem předložené důkazy při jednání před krajským soudem skutečně nemohly vést k vážným obavám o dostatečně intenzivních nedostatcích. S názorem krajského soudu se tedy ztotožnil.

Jak již uvedl krajský soud, samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení. Nejvyšší správní soud upozorňuje, aniž by jakkoli předjímal výsledek řízení o stěžovatelově žádosti, že skutečně, jak již uvedl také krajský soud, i Nejvyšší správní soud konstantně rozhoduje tak, že nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován ve východní části země, tudíž lze předpokládat v první řadě vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny (srovnej např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou přístupná z www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako dostatečné stěžovatelem předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatel pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických

nedostatcích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.

Pokud jde o aplikaci článku 17 (diskreční oprávnění) nařízení Dublin III, Nejvyšší správní soud je totožného názoru jako krajský soud. Dle čl. 17 odst. 1 platí, že *[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.* Stěžovatel poukazuje na to, že u něj nastaly důvody pro aplikaci tohoto ustanovení, zejména důvody humanitární, důvody související s jím vyznávanou vírou a pronásledováním s tím souvisejícím. Nejvyšší správní soud stěžovatele upozorňuje, že uvedené ustanovení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. Domnívá-li se stěžovatel, že pro jeho aplikaci splňuje důvody, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, a je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný. Nejvyšší správní soud upozorňuje také na skutečnost, že není povinnosti správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle čl. 17 nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.

Pokud jde o druhý odstavec uvedeného článku, jehož aplikace se stěžovatel také dovolává, nutno jej upozornit, že čl. 17 odst. 2 nařízení na jeho situaci vůbec nedopadá. Dle jeho znění platí, že *[č]lenský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v článcích 8 až 11 a 16.* Z předmětného ustanovení plyne, že se jedná o diskreční oprávnění státu, v němž bylo požádáno o mezinárodní ochranu, požádat jiný členský stát, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů s cílem sloučení rodiny, a rozhodl o takové žádosti, aniž by k tomu byl příslušný. Jedná se tedy opět o oprávnění státu, nikoliv žadatele, a tudíž na něj není žádný právní nárok. Stěžovatel kromě toho požádal o mezinárodní ochranu v České republice a také se domáhá, aby bylo o jeho žádosti v České republice rozhodováno. Je tak evidentní, že uvedené ustanovení na stěžovatelovu situaci nelze aplikovat. Navíc stěžovatel žádné humanitární důvody související s cílem sloučení členů jeho rodiny neuváděl.

Nejvyšší správní soud dodává, že postup, kterého se stěžovatel domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Polské republice, která je podle kapitoly III nařízení Dublin III příslušná), by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl nařízení Dublin III. Cíli tohoto nařízení jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o azyl (mezinárodní ochranu) a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tím nařízení směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive *asylum shopping*.

Okolnosti projednávané věci svědčí o tom, že stěžovatel se snažil dosáhnout posouzení své žádosti v České republice právě proto, že se domnívá, že rozhodnutí zdejších orgánů by pro něj mohlo být příznivější. Požaduje tedy postup, kterému má existence nařízení Dublin III zabránit. Jakkoli může být tato snaha lidsky pochopitelná, z výše uvedených důvodů jí nelze vyhovět.

Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že neshledal důvodnou ani výtku ohledně nedostatečného odůvodnění stěžovatelových námitek ohledně porušení konkrétních ustanovení správního řádu. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát judikoval, kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů předurčuje také kvalitu rozhodnutí krajského soudu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, nebo ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 – 108). Poněvadž stěžovatel v žalobě toliko vyjmenoval ustanovení správního řádu spolu s jejich zákonnou dikcí, aniž by konkrétně uvedl, v čem mělo jejich porušení spočívat, vyjádřil se krajský soud dostatečně, uvedl-li obecně, že porušení předmětných ustanovení neshledal, neboť správní orgán s nimi postupoval v souladu. Nepřezkoumatelnost rozsudku tak shledána nebyla.

Konečně Nejvyšší správní soud uvádí, že nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, neboť o kasační stížnosti rozhodoval přednostně bez zbytečného odkladu poté, co mu byly předloženy veškeré nutné podklady pro rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek ani neshledal vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Ustanovenému zástupci stěžovatele (ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 1. 2016, č. j. 62 Az 9/2015 - 33) Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v podání kasační stížnosti a v návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 1 písm. a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 6200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále navýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle citovaného zákona, činí 1428 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

2 Azs 113/2016

V Brně dne 26. května 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu